

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

K 6. červenci.

Již dlouhá řada století,
od té chvíle dělí nás,
kdy Mistr Jan Hus v Kostnici
poslední svůj vydal hlas.

Potupnou smrtí umíral
tam nejslavnější Čech,
zrak jeho k nebi zíral
k tomu Soudeci soudců všech.

Čím dál tím víc Jej plamen žeh',
čím dále více kryl jej dým,
poslední slova na ústech
byla: „Bože, odpusť jim.“

On hlásal pravdu čistou cele
svojím bratrům zbloudilým.
Za kacíře — zhoršitele
prohlásil Jej za to Řím...

Česká Volyň, nebuď hluchá
k slovům pravdy Husovy;
nechť ta oběť sílí ducha,
všech nás, bratři Čechové...

V. Mazánek.

520.

520 let uplynulo od mučednické smrti českého velikána ducha a pravdy, Mistra Jana Husa. Mnoho se změnilo od té doby ve světě, rozsypávaly se velmoci, řítily se trůny, vznikaly a zanikaly velké osoby, různé idee; vše téměř podléhalo změně. Jen velká idea, slavného Mistra, idea Pravdy zůstala nedotknuta přes všechny útoky nepřátel, zůstala pevně zakotvena v duších českého národa, který pro ni přechal do ciziny, pro ni bojoval na všech bojištích a pro ni krev cedil. Český národ šel po vzoru svého Mistra a za jeho příkladem.

Mistr Jan Hus miloval svůj národ, těžce nesl nadvládu Němců v české vlasti. Doba „Otce Vlasti“, Karla IV. jest nazývána dobou zlatou, ale češství v té době bylo ponížováno a odsunováno před němečtstvím a latinou. Sám Karel IV. píše svůj životopis ne česky, ale německy a latinsky. Hus se zasadil o to, a tak dlouho pracoval, až zjednal nápravu: vyzvedl českou řeč na výši, jaká jí ve vlastním státě přísluší, prosadil přiznání práv Čechům na Pražské universitě.

Až konečně se pustil i na jiné pole působnosti, která se mu bohužel stala osudnou, ale získala mu slávu nesmrtelnou. Těžko si představití větší pokles obecných mravů, než za doby Husovy. A tu Hus, člověk nadevše čistý a pravdivý, začal hlásat život lepší, mravnější a vésti k němu lid.

On to mohl činit, neboť je známo, co o něm napsal papežský legát, Eneáš Silvius, pozdější papež Pius II.: „Byl to muž ducha bystrého, jazyka výmluvného, mocný v řeči a proslutý životem nad pomyšlení čistým.“ A později český spisovatel, kněz Václav Beneš Třebízský napsal: „Kdybych byl učitelem selským o Husovi též bych učil, i vyličil bych nejčistší jeho život, činy za blaho českého lidu, činnost písemnickou a dodal bych, že někteří zlí lidé ho neměli rádi, proto vylákali ho z Čech do cizí země a tam ho upálili.“ Ta slova mluví za celé kroniky. Dostal se Hus do rozporu s Římem a když nechtěl odvolat své učení, byl odsouzen k smrti ohněm. Husa upálili, pálili jeho knihy, ale duch jeho zůstal. Dnes, po půltisíciletí zaznívají k nám Jeho slova: „Bratři, jen o to Vás prosím: Dobrých zlým tlačiti nedejte a pravdy každému přejte.“

J. Foitík.

Člověk a kultura.

Světlo a svícení.

Již od nejstarších dob používal člověk ohně, nejenom k topení, ale také jím svítil. Již za nejstarších dob, v stavu divoškém, shromažďoval se za temných nocí kol táborových ohňů, které mu jednak svítily, jednak plašily zvěr. Avšak již tehdy musel znát nějaké lampy, by mohl provésti nastěnné jeskynní malby v jezerském údolí ve Francii, kterých stáří odhaduje se na 10.000 let. V té době byl člověk jistě divokým lovcem, pastýřem. Až později, když stal se z kočovníka usedlík, rolník, hledaje stálejší obydlí počal je osvětlovati. Oheň je mu posvátným odznakem života rodinného, tepla a světla, byl ctěn a hlídán, byl „sluncem domů“, jak praví se v starogermánské básni Eddě. Rozdělávání ohně a štípání dřeva bylo posvátným obřadem a u velké vážnosti, neboť již starořecký hrdina Odysseus chlubí se, že žádný ze smrtelníků neumí tak krásně dříví štípat a oheň rozdělávat jako on. Později rozděláváno oheň na plochých kamenech, pak pánvích jež v Řecku jmenovaly se lampotér. Na osvětlování venku stavěly se vysoké, mramorové, někdy ozdobné sloupy, kandelábry.

Bylo-li třeba světlo někam přenést, nebo si cestou posvítit, stačila z ohně vyjmutá větev. Při tom shledáno, že k tomu účelí nejlépe hodí se větve smolná, z čehož povstaly smolnice, o kterých mluví již Homér. K jejich přenášení používali kovových košíčků, různě prolamovaných, z nichž později povstal svícen. V Řecku dělali smolnice ze svazku prutů napuštěných smolou a prodávali je na trzích. Pravými předchůdci svíček byly malé

pochodně, hotovené z vláken papirusových a konopných napuštěných voskem, smolou nebo lojem. Těchto polosviček užívali již za stará při obřadech obětních a v zdokonalení až do našich dnů. Ze světla svící snubenců věští budoucnost, také hromniče přičítá se za bouře moc nadpřirozená.

Lampy kamenné známy jsou z vykopávek egyptských a krétských. Byly to stojany 1 m. vysoké, opatřené nahoře mísou. K přenášení byly hotoveny lampy z hlíny, ač nejspíše již před tím užívali lamp třeba z mušlí nebo lebek zvířecích.

Mnoho takových lamp nalezeno v Egyptě z doby 2000 let př. Kr. V Římě nazývali takové lampy lucerny, kterýžto název zachoval se dosud. Svíceno v nich olejem olivovým, kterážto v kraji Středozemního moře hojně se pěstuje. V Babylonii používali však podle Plinia nafty. Římané nikdy lamp nezhasínali. Nechali je vyhořet. Měli pověry, podle nichž se to nesmělo. Knoty byly tak vypočteny, aby dohořely současně s olejem. Podle lamp měřili i čas, zvláště v dolech, odkud dělníci devyčázeli na světlo denní celé měsíce.

Lamp užívali však jenom zámožné třídy a kostely. Také před obrazy svatých, nebo před křížem hořivalo věčné světlo, které bylo také jediným prostředkem k osvětlování ulic. Avšak již za starověku osvětlovány byly lupanary t. j. nevěstince, za císaře Severa i lázně. V Antiochii měli již ve 4. století po Kr. osvětlení ulic a slavnostní iluminace byly obvyklé již v egyptském starověku.

V krajích severovýchodních byl osvětlovacím prostředkem, zvláště v chudých domech, pouze krb. Ve zdích bývaly výklenky s držáky, do nichž kla-

dy se louče. Voskové svíčky měli jen nejbohatší a kostely, teprve od 14. století prodávaly se ale spoň lojové svíčky na trhu. Již první křesťané slavili večeři Páně v katakombách při svíčkách, třebaže církevní otec Lactantius tento zvyk potíral jako nesmyslný a pohanský. Užívání svíček zachovalo se dosud, ačkoliv ještě za Goetheových časů nařikali na časté otírání začazených kaotů.

Ze zdravotvdy.

První pomoc při úrazech.

Sluneční úpal. Nemocného uložit do chládku, kde je dostatek čerstvého vzduchu. Hlavu výš. Uvolnit úplně oděv. Hlavu i hrud' omývat stále studenou vodou. Nohy silně třít; hořčičnou placku na lýtka. Může-li nemocný pít, dát hojně studené vody, limonády. Vázne-li dech—umělé dýchání. Po zotavení víno, koňak n. p. Stálý dozor.

Uštknutí hadí. Na ránu čpavek. Pevný obvaz nad ránu. Dát pít hodně lihovin.

Utonutí. Vypudit vodu z plic a žaludku; utonulého položí záchránce břichem přes koleno a rukou tlačí na záda. Uvolnit šat, teple uložit, hlavu poněkud výš. (Vytrvalé umělé dýchání, i po několik hodin.) Jakmile se dostaví přirozené dýchání, ustát s umělým. Pak tělo silně třít kartáčem nebo šátkem smočeným v octě. Zotaví-li se utonulý tak, že může polykat, podat čaj, koňak, horké víno, rum (v malém množství).

Zlomeniny. Oděv odstranit rozpáráním (napřed se zdravé, potom se zlomené končetiny). Zlomené části pokud možno vpravit do přirozené polohy. Na poraněné místo studený obklad; zlomená

Hrabiša z Kozlova.

(Pohádka.)

K. K.

Na Hradě Kozlově, pod jehož zříceninami vine se v hlubokém údolí Jihlavka, žil před dávnými časy rytíř Hrabiša. Ač byl velice bohat, přece bažil stále po novém majetku, jsa znám široko daleko jako nenasytný lakomec. Zvěděl jednou, že v hlubokých lesích náměšťských usadila se stará čarodějnice, již jsou prý známy všechny skryté poklady, vyjel si z hradu do lesů hledat čarodějku. Našel ji v jeskyni ve vysoké skále nad řekou Oslavou; mdlé světlo malého kahance ozařovalo nevládný brloh čarodějčin a puch spálených bylin naplňoval celou skalní slůži.

„Vím, co tě sem vede, Hrabišo,“ uvítala čarodějka kozlovského pána, „rád bys měl plné truhlice zlata a stříbra, a více bohatství nežli mají černí mniši v trebičském klášteře; pravda-li, statečný rytíři?“

„Pravdu díš, mocná kouzelnice,“ odvětil Hrabiša; „dopomůžeš-li mně k tomuto bohatství, odměním se ti královsky.“

Stará čarodějka se zachechtala a povídá: „Dopomohu ti, rytíři, k bohatství a jmění, o jakém se ti dosud nesnilo; musíš však dbáti mé rady. Pod tvým hradem na straně půlnoční spadá příkrá skála — Dřínovská se jí říká — téměř k samé řece. V této skále jest rozsáhlá jeskyně, jejíž vchod je však zavalen balvanem. V jeskyni tryskají dva prameny: na straně východní pramen zlatý a na straně západní pramen stříbrný.“

Po těch slovech čarodějka vyňala ze skalní skuliny proutek, na jehož konci byl připevněn zlatý květ kapradí, a pokračovala: „Zde vezmi kou-

zelný proutek, který ti tajemnou jeskyni otevře. V nejbližší úplňkové noci o hodině dvanácté přístup k Dřínovské skále a balvanu dotkni se tímto proutkem: balvan se odvalí a jeskyně zůstane otevřena do jedné s půlnoci. Do nádoby, kterou si přineseš, naberej tekutého zlata a stříbra a co načerpáš, vylij před jeskyní; tekutý kov ztuhne rázem. V jeskyni užíš hejno sov a černých netopýřů s ohnivýma očima, ale této havěti, která pokladů zde chovaných střeží od staletí, nic se neboj a nedbej, budou-li tě chtít vypuditi. Nesmíš však promluvit ani slovíčka, jinak se ti zle poděje. A nezapomeň, že v jednu s půlnoci balvan vchod do jeskyně opět zavalí.“

Hrabiša babici poděkoval a znovu slíbil velkou odměnu, šťastně-li všechno dopadne. Uschovav pečlivě kouzelný proutek, vrátil se spěšně na Kozlov.

Za nejbližšího úplňku vydal se rytíř ke Dřínovské skále pod hradem. Vzal s sebou velikou nádobu, aby si načerpal kovu co nejvíce. Nelekal se žádného nebezpečí a z nezřízené své lakoty a hrabivosti byl odhodlán ke všemu. Když přišel ke skále a stanul u obrovitého balvanu, který tu strměl jako strážní věž střežící hradní bránu, nastala právě půl noc. V okamžiku, kdy v blízké dědině Kozlanech odtruboval hlásný hodinu půlnoční, dotkl se rytíř kouzelným proutkem balvanu; balvan se s rachotem odsunul a vchod do jeskyně zel tu jako černá tlama obrovské příšery.

Rytíř vešel odhodlaně do jeskyně, kde na straně východní vytékal ze skály pramen zlatý a na straně protější pramen stříbrný. Pod těmito lesklými prameny zářily studánky plné drahocenného kovu a při pohledu na ně zaleskly se oči rytířovy chtivostí ďábelskou. Jakmile přistoupil ke zlatému

část údu se měkce obloží vatou nebo pod. a vloží do dlah z tenkých, ohebných prkének, lepenky.

Zmrznutí. Přenést opatrně ve vodorovné poloze do chladné místnosti (nikdy do vytopené!) Oděv opatrně bez násilí (údy se snadno lámou) úplně odstranit (odstříhnout.) Pak zmrzlého zahrabat do sněhu, písku, nebo zavinout do prostěradla smočeného v ledové vodě, neb polévat ledovou vodou. Nos a ústa volná. Jakmile se tělo počne oteplovat a dech stává se určitějším, uložit nemocného na suché místo, pak tělo velmi opatrně a mírně třít sněhem nebo studeným šátkem; když už se údy stávají ohebnějšími, umělé dýchání, opatrně a po delší dobu. Vratí-li se pozvolna život, osušit nemocného, uložit na lože ve chladném pokoji. Když se dostavilo vědomí, vlažnou černou kávu, na hlavu studený obklad.

Prášek k čistění zubů připravíme si, smísíme-li 80 g křidy, 4 g magnesia, 2 g puškvorce, vše jemně rozdrťme a přidáme několik kapek oleje maty perné.

K vyplachování úst, aby se odstranil zápach vycházející z vyžraných zubů, užijeme roztoku 1 g nadmanganu dráselného v 30 g vody.

V. —ček.

Hlídka SČM.

Nová Kola SČM vznikla v Podcurkově-českém a v Dambrovce. Oficiálních udáží nemáme.

Všechna Kola SČM hlase se k Zornici. Chystáme náš první sjezd! Musíme o sobě navzájem vědět všichni!

Red. „Z.“

zdroji, vzneslo hejno sov a černých netopýřů s ohnivýma očima a všechna tato havěť počala divoce mávati křídly, příšerně kouletí očima a na větrelce dotírali ostrými drápy.

Hrabiša toho však nedbal; nabrať spěšně tekutého zlata plnou nádobu, vylil její obsah vedle balvanu před jeskyní: tekuté zlato rázem ztuhlo v pevnou lesklou hroudu. Vráť se pak do jeskyně, nabral plnou nádobu tekutého stříbra, jež také venku vylil; a rovněž tekuté stříbro proměnilo se naráz v lesklou bílou hroudu. Tak ve své lakotě rytíř Hrabiša nabíral a vyléval drahocenný kov, až mu pot crčkem stékal po tváři.

Než nastojte! V úžasném spěchu a nenasytné chtivosti rytíř zapomněl na osudnou hodinu s půlnoci. Ve chvíli, kdy vrazil do jeskyně, aby nanovo nabral drahocenného tekutého kovu, odbíla na věži blízkého kostela první hodina s půlnoci a v neďalekých Kozlancech zakokrhal kohout. Po tomto kuropění zaskuhraly sovy ve skalní slují, ozval se hromový rachot a balvan s třeskotem zapadl do vchodu jeskyně.

Rytíř Hrabiša byl za živa pohřben v Dřínovské skále. Časem z rána roznesla se okolím zvěst, že kozlovský pán v noci kamsi odešel a nevrátil se, že zmizel a nikdo o něm neví. Jenom stará čarodějka, vlchvice v širých hvozdech náměšťských věděla, co se s rytířem stalo: „Pro lakotu sešel bídně se světa!“

Od těch dob se Dřínovská skála pod Kozlovem neotevřela a vchodu do ní již nikdo nenalezne. A kdyby i krásně dospěl k balvanu, nemá nikdo z nás proutku se zlatým květem kapradí, jímž by odvalil kámen, zastírající vchod k podzemním pokladům pod Kozlovem.

(„Ruch“ 1928.)

ROZMANITOSTI

Paprsky smrti.

Před několika týdny podařilo se markýzi Marconimu, slavnému italskému vynálezci rádia, zastaviti všechny automobily na silnici, vedoucí z Ostie do Říma. Zastavení motorů podle zpráv listů bylo způsobeno ultra-krátkými vlnami. Dne 2. t. m. byly pak zastaveny všechny automobily opět v Německu, blíž Berchtesgadenu, kde trávívá rád prázdniny kancléř Hitler. Úderníci prohlásili poté megafony automobilistům, že v jízdě budou moci pokračovati za 15 minut.

Francouzské listy, jež se dověděly tuto příhodu, vzpomínají, jak v r. 1911 třináct letadel společnosti CIDNA bylo donuceno přistáti v Černém lese pro poruchu magnetů. Příhoda z Berchtesgadenu dokazuje, že po Angličanech Matthewsovi a Woodovi, Italu Marconim, i Němci nyní hledají úsilovně paprsek smrti, jenž se zatím nevinně nazývá „ultra-krátkou vlnou“. Slavný Julius Verne opět ožívá a co včera psal jako fantasi, dnes je skutečností.

Záhada neviditelnosti rozřešena.

Krakovský list „Illustrovany Kurjer Codzieny“ přinesl zprávu, že maďarskému fysikovi Štěp. Pribilovi podařilo se rozřešit záhadu neviditelnosti. Před několika nedělemi oznámil skupině Budapešťských fysiků, že odhalil paprsky, jež učiní každou věc neviditelnou. Zpravodaj citovaného listu viděl přesvědčující pokusy v Pribilově pracovně. Pribil

Povídka o matce.

Kdo to sténá? Jediný syn domu leží těžce nemocen. Je večer. Ve světnici je dusno, a ošetřovatelky nemocného cítí již velikou únavu. Hoch zmítá hlavu se strany na stranu a jen sténá. Nepromluvil už po dva dny ani slova. Otec se nemůže déle dívat na chlapcovo utrpení. Aby se poněkud občerstvil, vyšel ven do zahrady. Jakási postava přichází proti němu.

„Kdo jste?“ táže se otec, nemaje tušení, s kým mluví.

„Však víš!“ odpověděla Smrt. „Jsi připraven?“

„Připraven?“ táže se otec.

„Musím vzít život z tohoto domu,“ řekla Smrt.

„Tak vezmi mne,“ nabídl se otec, „a ponech zde mého syna. Já vedl kroky jeho po cestách přímých, a život jeho je čistý. Vezmi mne!“

Smrt vztáhla ruku a krátce řekla: „Pojď!“

Tu otec pojednou ucítil, kterak mu krev probíhá tělem, cítil v sobě plno životní síly, neboť byl ještě v letech, kdy člověk má právo na život. Ohlédl se kolem. Vidí svá zamilovaná místa: tam ty stromy kolem vesnické kostelní vížky, dole za nimi řeka protéká klidně mezi svými břehy, nad ním hvězdná obloha. Všecky tyto věci přirostly mu k srdci. Dosud není rozhodnut, co počít. Smrt drží ruce napřaženy a vztahuje je po něm. Otec bojuje v duši; čím dále tím více roste v něm touha po životě. Hle, tady u jeho nohou je zahrada, na které pracovával, neďaleko tam pole, která obdělával. Teď pohnul se pták na větvi. Všecko to připomíná otcí život. Život, který se najednou před ním uzavírá. Teď zařehotal kůň ve stáji a pes zaštěkal. Je rozhodnut. Zde je ho ještě třeba.

má skříňku, podobnou radiovému přístroji, již chybí přední stěna, kdežto zadní je natřena žlutými, zelenými a červenými pruhy. V této skřínce je stosvičková žárovka. Se skřínkou je spojena ještě druhá menší skříňka s několika kontakty, jimiž Pribil pracuje. Do větší skříňky postavil sádrové poprsí. V celé pracovně byla tma, jen stosvičková žárovka svítila a jasně osvětlovala poprsí. Když však Pribil začal zapínat kontakty v menší skřínce, začaly se rysy poprsí tratit a za minutu nebylo vidět vůbec nic. Protože jeden z přítomných vyslovil domněnku, že sádrové poprsí je nějak chemicky upraveno, opakoval Pribil pokus s věcmi, jež měli jeho návštěvníci u sebe. Výsledek byl stejný. Ani fotografická deska prozářeného předmětu nezachytila. Ofotografovala pásy na zadní stěně skříňky, jako by před nimi byl pouze vzduch. Pribil prý už přihlásil patent, ale nechce o svém vynálezu ničeho prozradit, protože jej chce zdokonalit.

V Rakousku žije 51.866 Čechoslováků.

Statistická příručka spolkového státu rakouského uveřejnila další výsledky posledního sčítání lidu v Rakousku z roku 1934, kromě jiného také číslice národnostní. Vysvítá z nich, že z celkového počtu rakouského obyvatelstva 6.760.233 jest Čechoslováků 51.866 a to Čechů 48.251 a Slováků

„Jsi připraven?“ táže se Smrt.

„Ne, ne, já nemchu jít,“ odpověděl otec zlomeným hlasem.

Potom obrátiv se, váhavým krokem ubíral se ke stavení. Neměl odvahy jít do pokoje k nemocnému chlapci, uzavřel se do své světničky a zdrcen seděl v zadumání.

Jsou v pokoji u nemocného ještě dvě jeho sestry a matka. Za chvíli mladší sestřička, unavená bděním, vyšla potichu do zahrady. Tu spatří státi postavu, nemajíc tušení, že to Smrt.

„Musím vzít život z toho domu,“ oslovila ji Smrt.

„Ušetři mého bratra,“ pravila sestra, „ušetři ho a vezmi si mne, neboť on je mé druhé já, bývali jsme vždycky pohromadě, on by na mne nikdy nezapomněl.“

„Tedy pojď!“ řekla smrt a vztáhla po dívce ruce.

Ale dívka třesouc se zírá na postavu s bázní. Vidí hvězdy nad sebou zářící; jako dnes nezářily ještě nikdy. Tam v dáli šumí řeka, na jejích březích si spolu hrávali. Život začíná se dívce zdát příliš drahý, její odvaha zchladla. Obrátila se a rychle spěchala k domovu.

Později v noci vyšla starší sestra do zahrady se osvěžit a potkala Smrt.

„Dosud čekám,“ pravila Smrt.

„Chci jít s tebou,“ odpověděla dívka statečně. „Jsem silná, podstoupím to pro něho. Společně jsme si hrávali, společně knihy čítávali, byl mým důvěrníkem, chci jít.“

Zase vztáhla Smrt obě ruce po ní.

Ale děvče začalo pojednou cítit vážnost okamžiku. Vždyť je na vrcholu života. Její život nepatří již jenom jí, neboť má ženicha. Zde stojí ten růžový keř, ze kterého mu utrhla první růži na důkaz své lásky, když její ústa zdráhala se mu to prozradit. Bratr je dosud hoch, který nepocítil toho blaha v životě, nebude ho tedy postrádat. Beze slova se obrátila, a potlačivši slzy vešla do

3615. V těchto číslicích jsou zahrnuty Čechoslováci bez ohledu na to, zdali mají státní občanství rakouské nebo československé. Úbytek Čechoslováků proti sčítání lidu v Rakousku r. 1929 vysvětluje se jejich stěhováním do vlasti, které pokračovalo i po roce 1929. Přes tento úbytek však jsou Čechoslováci nadále nejsilnější menšinou a kolonií v Rakousku. Chorvatů v Rakousku napočteno 41.392, Slovinců 26.300.

Nejstarší kompas.

První zprávu o kompasu máme zaznamenánu z r. 121 po Kristu a je čínského původu. V Asii a Japonsku byla magnetka jako ukazatelka směru známa o celých tisíc let dříve než v Evropě.

Sokolské zprávy.

Závod o putovní vlajku v odbíjené.

Dne 17. června konal se v Kvasilově 3. ročník závodu o putovní vlajku. Závodu se zúčastnilo 6 družstev: Mírohošť, Huleč, Hlinsk, Zdobunov a Kvasilov I. a II.

Vítězem závodu stal se Kvasilov I. bez porážky (hry 10:0). 2. Kvasilov I. jedna porážka (8:3). 3. Mírohošť 2 porážky (6:5). 4. Zdobunov (5:7). 5. Huleč (4:8). 6. Hlinsk.

Tímto závodem jest zápas o vlajku ukončen a držitelem jejím stal se definitivně Kvasilov.

domu, odhodlána k životu.

Naposled časně z rána, když již svítalo, vyšla matka, zanechavši obě dcery u nemocného syna. Pro slzy v očích ani neviděla, že Smrt stojí před ní.

„Ach,“ vykřikla, lomíc rukama, „tys přišla pro něho!“

„Přišla jsem pro jeden život z tohoto domu,“ pravila Smrt.

Tu matka odpověděla s úsměvem: „Jsem hotova,“ a podávala jí ruku. „Dovolíš mi jen ještě, abych dokončila své povinnosti?“

„Počkám na tebe.“

Matka vrátila se do domu, přehlížela všecko a vidí, že je vše v pořádku. Vzala potom své klíče a zanesla je do pokoje k nemocnému a dlouho, dlouho dívala se mu do tváře. Ani s mužem, ani s dcerami nevyměnila jediného slova.

Když se tak dívá na svého synáčka, vidí ho ještě jako nemluvnátko, jak ponejprv jí ho kladli do loktů. Teď slabý úsměv přelétl přes její oblíbené.

Potom vyšla do zahrady. Květiny již zvedaly ospalé hlavičky, a chladný větřík pohrával jejími vlasy. Ohlédla se ještě jednou kolem dokola: na svůj příbytek, na vesnici, a její vzpomínka platila muž i dcerám, které jistě pečlivě se budou o chlapce starat. Avšak kde je Smrt? Nikoho neviděla kolem, až tamto po pěšině teď někdo přichází.

„Jsem hotova,“ praví matka, „zde jsem.“ a podává ruku postavě. Postava vzala její ruku do svých a pravila laskavě: „Má sestra Smrt odešla.“

„A ty, kdo jsi ty?“ ptala se matka.

„Já jsem život.“

A matka, obrátivši se, vešla do domu. Na schodišti očekával ji už otec a s radostí pravil: „Tiše, tiše, právě teď usnul.“

Ohlas domova.

